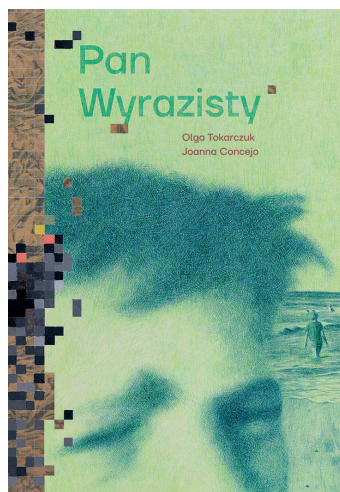


Wydawnictwo Format
Scenariusze warsztatów literacko-kreatywnych dla dzieci i młodzieży
dostępne bezpłatnie pod adresem:
www.wydawnictwoformat.pl/warsztaty

Do pobrania
i przeprowadzenia
indywidualnie lub w grupie,
w placówkach kulturalnych
i oświatowych:
bibliotekach, mediotekach,
centrach kultury, szkołach
i przedszkolach

format



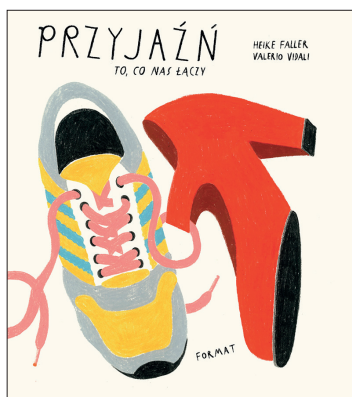
Pan Wyrazisty
Olga Tokarczuk, Joanna Concejo



Pan Nikt
Joanna Concejo



Sto. Rzeczy, których nauczysz się w życiu
Heike Faller, Valerio Vidali



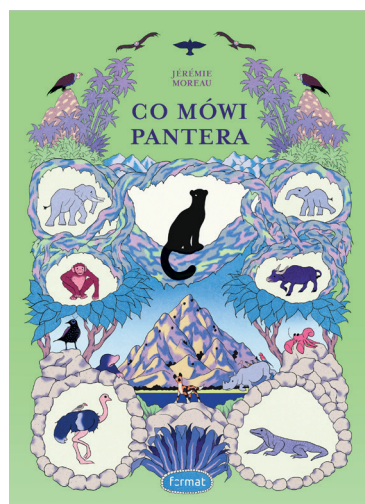
**Przyjaźń.
To, co nas łączy**
Heike Faller, Valerio Vidali



Gdzie jest moja córka?
Iwona Chmielewska



Wiktor
Jacques Maes i Lise Braekers



Co mówi pantera
Jérémie Moreau



Gdybym była książką
José Jorge Letria, André Letria

Pan Wyrazisty

Wydawnictwo Format

Książka: „Pan Wyrazisty”

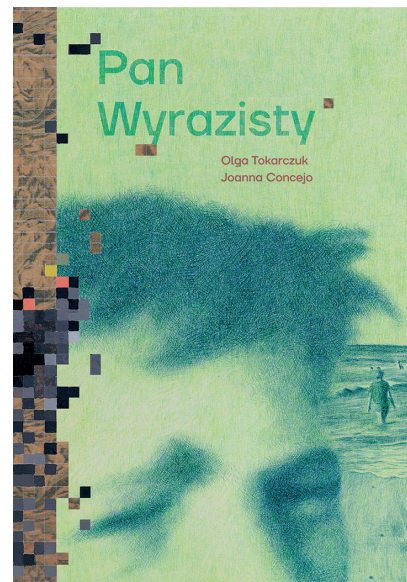
Autorka: Olga Tokarczuk

Ilustracje: Joanna Concejo

Wiek uczestników: 11+

Czas trwania: około 90 min.

Warunki: sala zajęciowa z miejscem na podłodze



Cele, dziecko po zajęciach:

- potrafi opowiedzieć, z czego wynika utrata wyrazistości bohatera (Pana Wyrazistego)
- potrafi wyjaśnić metaforę wyrazistości
- potrafi wyjaśnić, skąd bierze się potrzeba bycia zauważonym, zwłaszcza w Internecie
- rozumie konsekwencje upubliczniania swojego wizerunku i informacji o szczegółach ze swojego życia

Metody

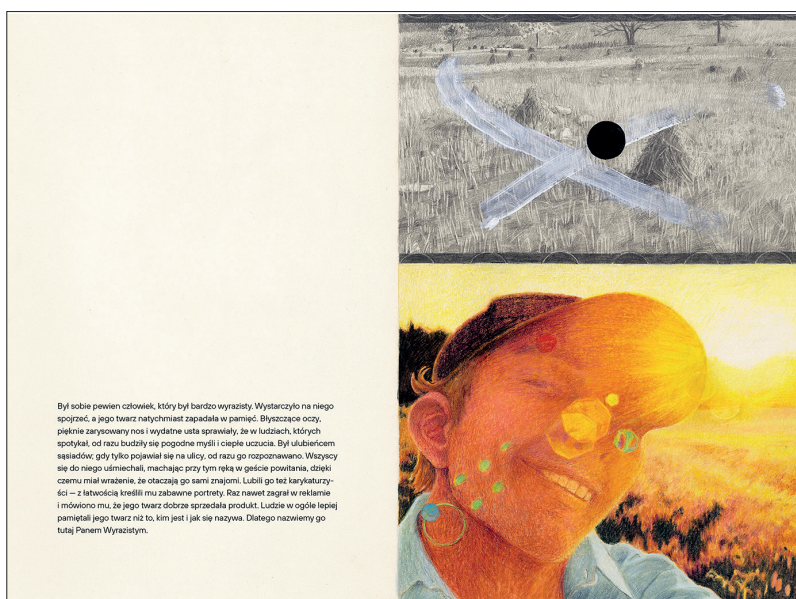
- praca z tekstem literackim
- działalność artystyczna dzieci
- „burza mózgów”
- gra dydaktyczna

Formy do wyboru

- indywidualna
- grupowa

Środki i materiały

- książka „Pan Wyrazisty”
- szary papier
- markery
- flamastry
- kartki brystolu
- arkusze papieru z naklejonymi twarzami
- materiały do pracy kreatywnej (zdjęcia, gazety, wycinki, ulotki, papiery ozdobne)



PRZEBIEG ZAJĘĆ

1. PRZYWITANIE, ROZGRZEWKA (10 MIN.)

Siadamy w kręgu, przedstawiamy się i prosimy, by każda osoba napisała na małej kartce jedną rzecz, która najbardziej ją określa (coś, co jest naszą „wyrazistością”). Wrzucamy karteczki do puszki. Osoba prowadząca czyta po kolei napisy na kartkach (nie zdradzamy kto co napisał).

2. PRACA Z TEKSTEM (20 min.)

Czytamy książkę (lub fragmenty), uważnie oglądając ilustracje. Chwila rozmowy o tekście.

- Dlaczego Pan Wyrazisty tracił wyrazistość?
 - Dlaczego tak bardzo mu zależało na wyrazistości?
 - Czym jest wyrazistość?
 - Czy lubimy selfie, czy często robimy sobie zdjęcia?
 - Czy wrzucamy zdjęcia i nagrania do Internetu? Czy wrzucamy tylko swoje zdjęcia czy także zdjęcia innych?
 - Jakie znamy sposoby na zachowanie swojej prywatności? Czy warto ją chronić?
- Zapisujemy wszystkie pomysły na szarym papierze i wieszamy w widocznym miejscu.

3. SZTUCZNY ŚWIAT (20 min.)

Dzielimy się na kiluosobowe grupy. Każdy zespół dostaje duży karton z naklejonymi dziesięcioma identycznymi twarzami. Zadaniem uczestników/uczestniczek jest dorysowanie do twarzy chmurkom komiksowych z myślami postaci.

Podsumowanie: Jak wyglądałby świat, w którym wszyscy mają takie same twarze?

Czy już się do niego zbliżamy? Jeśli tak, to co możemy zrobić, by to zmienić?

4. DWA SŁOWA DO PANA WYRAZISTEGO (10 min.)

Siadamy w kręgu. Każdy uczestnik/uczestniczka wymyśla jedno zdanie, które można by przekazać naszemu bohaterowi.

Na hasło: „trzy, cztery” wypowiadamy wszyscy razem swoje zdanie. Sprawdzamy w kręgu, co usłyszeliśmy, czy coś nam się udało z tego hałasu zrozumieć. Prosimy, by teraz każda osoba po kolei powiedziała to, co chciałby Panu Wyrazistemu przekazać.

5. KSIĄŻKA O MNIE (25 min.)

Każdy uczestnik/uczestniczka dostaje złożoną na pół kartkę dużego brystolu. Na kartce młodzież tworzy swój świat, swoją historię. Do dyspozycji mamy gazety, wydrukowane zdjęcia, ozdobne papiery, ulotki.

Na koniec prosimy o złożenie kartki na pół tak, by praca była wewnątrz. Następnie prosimy o wycięcie małego okrągłego otworu w pierwszej stronie (otwory wycinamy tak, jak je wycięto w stronach książki „Pan Wyrazisty”)

6. ZAKOŃCZENIE (15 min.)

Oglądamy prace, ale tylko tyle, ile widać przez wyciętą dziurkę.

Grupa próbuje wyobrazić sobie, co dana osoba stworzyła, co jest ukryte. Mówimy sobie o tym, co jest widzialne, a co wyobrażone. Wniosek: to, co nie jest do końca pokazane, to, czego nie widać w całości, może być bardzo ciekawe do odkrycia. Nasze sądy nie powinny się opierać na pozorach.

